

# คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 994/2552

นายวิชาญ พันธุ์บุญนาค โจทก์ นางอรุณรัตน์ พันธุ์บุญนาค จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1516

## ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่จำเลยมีหนังสือร้องเรียนโจทก์เกี่ยวกับความสัมพันธ์ฉันชู้สาวกับหญิงอื่นไปยังผู้บังคับบัญชาและอาจารย์ผู้สอนของโจทก์ เป็นเรื่องความประพฤติส่วนตัวของโจทก์ซึ่งจำเลยในฐานะภริยาย่อมมีความรักและหึงหวงสามีมีสิทธิที่จะกระทำเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาและอาจารย์ผู้สอนของโจทก์กล่าวตักเตือนโจทก์ให้นึกถึงครอบครัว กรณีถือไม่ได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการประจานโจทก์ให้ต้องอับอายเสียชื่อเสียงแต่อย่างใด อีกทั้งโจทก์มิได้ถูกดำเนินการทางวินัยร้ายแรง จึงมีเหตุผลที่จะกระทำเพื่อรักษาสิทธิในครอบครัวมิให้หญิงอื่นมาทำให้เกิดความร้าวฉานในครอบครัวได้ ถือไม่ได้ว่าเป็นปฏิกิริยาต่อการเป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรง โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยได้ตามกฎหมาย

## คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์และจำเลยเป็นสามีภริยากันโดยชอบด้วยกฎหมายมีบุตรด้วยกัน 2 คน คือเด็กชาย ค. และเด็กหญิง ว. เมื่อปี 2546 จำเลยประกอบกิจการร้านอาหาร โจทก์ตักเตือนและห้ามปรามแต่จำเลยไม่ฟัง ต่อมากิจการขาดทุน จำเลยได้นำทรัพย์สินต่างๆ ไปขายและโจทก์ต้องกู้เงินจากสหกรณ์มาชำระหนี้ เป็นเงิน 150,000 บาท ต่อมาโจทก์ทราบว่าจำเลยมีหนังสือร้องเรียนไปยังผู้บังคับบัญชาของโจทก์กล่าวว่าโจทก์คบหญิงอื่นโจทก์จึงถูกผู้บังคับบัญชาเรียกไปทำรายงานเสนอโจทก์และจำเลยมีปัญหาทะเลาะกันเป็นประจำทำให้โจทก์ได้รับความอับอายต่อผู้บังคับบัญชา เพื่อน และบุคคลทั่วไป เมื่อประมาณเดือนมกราคม 2547 จำเลยได้ทิ้งร้านโจทก์หนีไปอาศัยอยู่ที่บ้านญาติที่รังสิตจนถึงขณะนี้เป็นเวลาเกินหนึ่งปีแล้วทั้งจำเลยพยายามแกล้งโจทก์โดยนำบุตรไปเลี้ยงดูที่บ้านที่รังสิต ต่อมาภายหลังจึงนำบุตรมาคืนแก่โจทก์ การกระทำของจำเลยเป็นปฏิกิริยาต่อการที่เป็นสามีหรือภริยากันอย่างร้ายแรง ขอให้พิพากษาให้โจทก์และจำเลยหย่าขาดจากกัน และให้โจทก์เป็นผู้ใช้อำนาจปกครองบุตรผู้เยาว์ทั้งสองแต่เพียงผู้เดียว จำเลยให้การว่า ในปี 2546 จำเลยประกอบกิจการร้านขายอาหาร โจทก์เห็นชอบด้วยจึงไปกู้เงินจากสหกรณ์ แต่โจทก์ไปคบหาหญิงอื่นฉันชู้สาว ให้จำเลยดูแลร้านอาหารเพียงผู้เดียว จำเลยขอร้องให้โจทก์เลิกยุ่งเกี่ยวกับหญิงอื่นแล้วมาช่วยจำเลยประกอบกิจการร้านอาหารดังกล่าว แต่โจทก์ไม่เชื่อฟัง จำเลยจึงทำหนังสือร้องเรียนไปยังผู้บังคับบัญชาของโจทก์เพื่อให้ตักเตือนโจทก์ โจทก์โกรธจำเลยจึงทิ้งจำเลยไปอยู่บ้านบิดามารดาของโจทก์ จำเลยต้องเป็นผู้อุปการะเลี้ยงดูบุตรทั้งสองเพียงลำพัง ต่อมาจำเลยไม่สามารถเลี้ยงดูบุตรทั้งสองได้ จึงให้โจทก์เป็นผู้เลี้ยงดูจำเลยไปทำงานกับมีสาวที่จังหวัดปทุมธานีซึ่งโจทก์เห็นชอบ และจำเลยกลับไปเยี่ยมบุตรเดือนละสองครั้ง จำเลยไม่เคยทำให้โจทก์ได้รับความอับอายขายหน้าอย่างร้ายแรงจนเป็นปฏิกิริยาต่อการอยู่กันฉันสามีภริยา โจทก์ไม่ได้เสื่อมเสียชื่อเสียง จำเลยไม่ได้ทิ้งร้างโจทก์ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลย โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้

เป็นพับ โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีเยาวชนและครอบครัววินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงตามที่คู่ความไม่ได้โต้แย้งกันฟังได้ว่า โจทก์จำเลยจดทะเบียนสมรสกันตามกฎหมายมีบุตรด้วยกัน 2 คน คือเด็กชาย ค. เกิดวันที่ 30 ธันวาคม 2538 และเด็กหญิง ว. เกิดวันที่ 1 มิถุนายน 2541 ปัจจุบันบุตรผู้เยาว์ทั้งสองอาศัยอยู่กับโจทก์ จำเลยได้มีหนังสือร้องเรียนโจทก์เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับหญิงอื่นไปยังผู้บังคับบัญชาของโจทก์และอาจารย์ผู้สอนโจทก์ในการศึกษาระดับปริญญาโท ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยว่า การกระทำของจำเลยไม่เป็นการจงใจละทิ้งร้างโจทก์ อันจะเป็นเหตุฟ้องหย่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1516 (4) โจทก์ไม่ได้ฎีกาประเด็นเหตุฟ้องหย่าด้วยเหตุดังกล่าวจึงยุติตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 คงมีปัญหาดังกล่าววินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์แต่เพียงว่า การที่จำเลยมีหนังสือร้องเรียนโจทก์เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับหญิงอื่นดังกล่าวแล้วเป็นการกระทำที่เป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากับโจทก์อย่างร้ายแรงอันเป็นเหตุให้โจทก์ฟ้องหย่าจำเลยได้ตามกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่จำเลยมีหนังสือร้องเรียนโจทก์ดังกล่าวก็เป็นเรื่องความประพฤติส่วนตัวของโจทก์ ซึ่งจำเลยในฐานะภริยาย่อมมีความรักและหึงหวงสามีมีสิทธิที่จะกระทำได้ เพื่อให้ผู้บังคับบัญชาของโจทก์และอาจารย์ผู้สอนโจทก์ว่ากล่าวตักเตือนโจทก์ให้หนักถึงครอบครัว กรณีถือไม่ได้ว่าการกระทำของจำเลยเป็นการประจานโจทก์ให้ต้องอับอายเสียชื่อเสียงแต่อย่างใด อีกทั้งโจทก์มิได้ถูกดำเนินการทางวินัยร้ายแรงอันมีเหตุผลที่จะกระทำเพื่อรักษาสิทธิในครอบครัวมิให้หญิงอื่นมาทำให้เกิดความร้าวฉานในครอบครัวได้ โจทก์จะอ้างเหตุดังกล่าวว่าเป็นกรณีจำเลยกระทำการเป็นปฏิปักษ์ต่อการเป็นสามีภริยากันอย่างร้ายแรง ย่อมไม่ได้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิฟ้องหย่าจำเลยได้ตามกฎหมาย ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษายกฟ้องมานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น" พิกษายืนยัน จำเลยไม่ได้ยื่นคำแก้ฎีกา จึงไม่กำหนดค่าทนายความชั้นฎีกาให้

## องค์คณะ

เสริมศักดิ์ ผลัดธนะ · นพวรรณ อินทร์มพรรย์ · สิริรัตน์ จันทรา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/994/2552>